

KRISTEN
HEITZMANN
Een regenboog
in de duisternis

In de donkerste tijd van haar leven wordt Desi heen en weer
geslingerd tussen gevoelens van liefde en verraad

Een regenboog in de duisternis

Eerder verscheen van Kristen Heitzmann in de serie *Het land van de gouden rivieren*:

Bruid van de bergen
De heer uit het zuiden
Een klein geluk

Kristen Heitzmann

Een regenboog in de duisternis

Roman

Vertaald door Tobya Jong

KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Vertaling: Toby Jong
Ontwerp omslag: Bij Barbara
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Eerste druk, 2021

ISBN 9789029730945
ISBN (e-book) 9789029730952
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers

© 2021 Kristen Heitzmann

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

New Mexico-territorium, 1876

Waarschijnlijk was Storm op Komst wel de mooiste hengst die Holt ooit in het wild gevangen had. Zijn vacht was muisbruin van kleur, net als bij andere grullo's, maar er lag een prachtige glans overheen, waardoor hij opviel. Zijn bijzondere kleur en zijn krachtige bouw trokken de aandacht van iedereen die een beetje verstand had van paarden.

En hij was snel. Holt was met geen enkel paard zo verbonden als met zijn eigen ruiter Cork, die onder alle omstandigheden leek aan te voelen wat zijn ruiter van hem wilde. Maar tijdens een race van een halve kilometer had Storm Cork ver achter zich gelaten – net als Sirocco ooit gedaan had, de arabier van Remy Montgomery, toen ze op Onafhankelijkheidsdag hadden deelgenomen aan een wedstrijd in Colorado City. Holt zou Storm en Sirocco graag eens tegen elkaar laten rennen, benieuwd naar wat er zou gebeuren. Maar dat moest voorlopig wachten.

Holt aaide Storm. Hij voelde oprechte genegenheid voor het dier – hij bleek net zo'n betrouwbare metgezel te zijn als Cork. De jaren begonnen te tellen voor zijn oude, trouwe veedrijverspaard. Storm voelde dat aan en hield zich in wanneer dat nodig was. De twee paarden waren partners.

Holt voelde zijn keel branden. Partners, net zoals hij en Remington Montgomery geweest waren. Mevrouw Montgomery had haar man terecht aan hem toevertrouwd. Na de brand waarbij Remy blijvende beperkingen had opgelopen, had Holt een extra zintuig ontwikkeld waardoor hij precies wist waar Remy wel en niet toe in staat was. Hij was op alles voorbereid geweest... behalve dat hij zichzelf op zou offeren.

Wat Remy's vader misschien ook dacht toen hij weigerde zijn zoon te laten meevechten in de oorlog tussen de staten, een lafaard was hij niet. Remy was zachtaardig, trouw en beschermend. Maar Holt had nooit verwacht dat die beschermingsdrang zich ook zou uitstrekken naar hem, zijn geharde voorman. Voor de zoveelste keer beleefde hij dat alles veranderende moment opnieuw, was het alsof hij weer in het ijskoude water van de beek stond.

Hij herinnerde zich dat hij opkeek naar de oever en de ogen van de poema zag, zijn spieren gespannen en klaar om toe te slaan. Daarna het moment waarop hij Remy tussen hem en het roofdier in zag springen – een nachtmerrie die nergens mee te vergelijken was. Holt had tijdens de Burgeroorlog, en tijdens zijn leven, meer dan genoeg afschuwelijke dingen gezien. Toch was het deze gebeurtenis die hem tot zijn laatste snik zou achtervolgen. Dat, en Remy's laatste woorden. *'Geen grotere liefde... dan dat je je leven geeft... voor een vriend.'*

Emoties overspoelden hem. Achttien maanden later was het verdriet nog nauwelijks minder geworden. De smekende ogen van meneer Montgomery. *'Kun je... me Remy noemen... deze ene keer?'* Hij had maar een paar momenten tijd gehad om het diepe respect en de vriendschap die hij voor de andere man voelde onder woorden te brengen, een paar momenten om zijn sterven te verlichten. Als er een God bestond, kende Remy nu een vrede die hij op deze wereld niet gevonden had. Vrede en vergeving, of eenvoudigweg de eer waardoor hij zich onder alle omstandigheden had laten leiden.

'Hoe haal je het in je hoofd?' had Holt met hese stem gevraagd.

'Dat was tenminste iets wat ik kon doen.'

Holt liet zijn hoofd hangen. Hij begreep wat hem gedreven had, waarom Remy dit risico had genomen. Hij wilde alleen zo graag dat het anders was afgelopen. Remy was gestorven in de strijd, alleen niet in de oorlog waarin hij niet had meegevochten, en waarover hij zich zo schuldig gevoeld had. De poema was een vijand zonder moreel besef, er was geen rechtvaardige of onrechtvaardige oorzaak. Een natuurverschijnsel, maar daarmee niet minder dodelijk.

En nu was Desiree Brennan weduwe, de taaiste en tegelijk zacht-

aardigste vrouw die hij ooit had ontmoet. Ze had de nodige tegenslagen te verduren gehad, maar was daar altijd sterker uit gekomen. Als de dag kwam waarop ze hem vroeg om terug te keren naar de Lazy Star, was het nog maar de vraag wat er van hun vriendschap overgebleven was. Maar het was zijn ranch, dus vroeg of laat zou hij terugkeren.

Storm, die aanvoelde dat Holts gedachten alle kanten op dwaalden, duwde met zijn hoofd tegen zijn borst.

‘Ja, je bent prachtig.’ Het donkerbruine hoofd en de donkerbruine benen van het paard vormden een schitterend contrast met het grijsbruin. Hoewel de typische tekening rond zijn knieën daardoor nauwelijks zichtbaar was, had hij wel de langwerpige streep die van zijn manen tot aan zijn staart liep. Als hij steigerde, was het net een zwarte bliksemschicht.

Storm briepte en Holt gaf hem een por met zijn schouder. ‘Schaamteloos.’

In de anderhalf jaar sinds zijn vertrek van de Lazy Star had hij heel wat stadjes en ranches gezien, en er was altijd wel iemand die opmerkingen over zijn paard maakte. Vooral dames. Maar hier, op dit landgoed in de buurt van Santa Fe, werd hem voor het eerst een voorstel gedaan.

‘Neem me niet kwalijk?’

De vrouw was van Spaanse afkomst, wat duidelijk te zien was aan haar olijfkleurige huid en haar zwarte, krullende haar. Ze had een langwerpige gezicht met scherpe jukbeenderen, rechte wenkbrauwen en diepbruine ogen, bijna zwart. Haar korte jasje was voorzien van goudkleurig borduursel en accentueerde een middel waar veel vrouwen haar om zouden benijden. Met een scheve grijns herhaalde ze wat ze eerder gezegd had.

Holt liet zijn handen op zijn heupen rusten. ‘Even voor de duidelijkheid. U hebt er een rug voor over om uw merries door mijn hengst te laten dekken?’

Ze keek hem geamuseerd aan. ‘Ik weet zeker dat hij dat waard is. Daarom betaal ik duizend dollar *per merrie* die door uw grullo gedekt wordt.’

Hij liet zijn blik over haar weidegrond glijden, waarachter het Sangre de Cristo-gebergte oprees. ‘U hebt een paar eersteklas merries rondlopen.’

‘Zorgvuldig gefokt. Maar die van u is een nakomeling van Steeldust, als ik me niet vergis.’

‘Ik denk het wel, al kan ik het niet met zekerheid zeggen. Ik heb hem in het wild gevangen.’

‘Ik zie het aan zijn bouw, zijn spieren, zijn... uitstraling.’

Hij knikte. ‘Inderdaad.’

‘Zijn kleur, de glans van zijn vacht en zijn tekening zijn ongebruikelijk.’

‘Dat zijn ze zeker.’

‘Op Belle Meade in Tennessee vragen ze het dubbele van wat ik u aanbied. Hun paarden waren in het verleden renpaard. Dat van u niet?’

‘Als hij rende, was dat om roofdieren uit de buurt van zijn kudde te houden. Ik twijfel er niet aan dat hij het van de meeste andere dieren zou winnen, maar dat is niet hetzelfde als rennen op de renbaan.’

Ze wierp een begerige blik op de hengst. ‘Ik heb zes bronstige merries. Wat ik betaal aan dekgeld, zie ik terug in de waarde van de veulens.’

Daar had ze een punt. Zesduizend dollar om Storm te laten doen wat hij al sinds het moment dat hij gevangen was dolgraag wilde doen. ‘Mevrouw, we hebben een overeenkomst.’

Ze schoof het kraaltje van het koord dat haar sombrero op zijn plaats hield omlaag en toen omhoog, tot aan haar kin. ‘Al moet u natuurlijk wel blijven totdat we zeker weten dat de merries inderdaad bevrucht zijn. Als er meerdere pogingen nodig zijn, zit dat bij de prijs in.’

‘Het kan maanden duren voordat we dat zeker weten.’

‘Dat kan.’

‘Hebt u werk voor me? Duimendraaien is niets voor mij.’

‘Kunt u paarden temmen?’

‘Señora, het eerste paard waar ik niets mee kan, moet nog geboren worden.’

Haar mondhoeken krulden op. ‘Dat zullen we dan wel zien, of niet, señor Crawford?’

‘Zeg maar Holt.’

‘Holt, dan. Onze eigen trainer is in Mexico om nieuwe paarden te kopen, maar ik denk niet dat hij iets beters vindt dan wat ik hier voor me zie.’

‘Wat gebeurt er als hij terug is?’

‘Dan werkt hij met de dieren die hij heeft aangekocht, en jij met de wilde paarden.’

Holt kon zich nauwelijks voorstellen dat de man een andere trainer in zijn territorium zou accepteren. Maar dat probleem zouden ze oplossen als het zich voordeed.

Hij nam het uur dat volgde de tijd om de zuidwestelijke ranch te verkennen en bracht toen zijn spullen naar de barak waar ook de *vaqueros* – Mexicaanse cowboys – en de andere boerenknechten verbleven. Als hij hier een tijdje bleef zou in elk geval zijn Spaans beter worden, want bijna niemand hier sprak Engels.

De andere mannen waren kleiner dan hij en slanker gebouwd, maar sommigen leken nogal prikkelbaar. Hij nam aan dat dat zo zou blijven totdat hij bewees dat hij wat dagelijkse kost en leefomstandigheden betreft niet anders behandeld wilde worden dan zij.

Op de Lazy Star was hij mede-eigenaar geweest, partner van Remington Montgomery, maar hij werkte zij aan zij met de mannen die hij aanstuurde. Op dit landgoed was dat anders, omdat hij twee specifieke taken had, waarvan één de nodige tijd in beslag zou nemen. Tenzij de Belmontes daar anders over dachten, wilde hij tussen het dekken van de merries steeds een week pauze nemen. Dat zou Storms potentie verhogen en voorkwam bovendien dat alle veulens tegelijk geboren werden.

Nu moest hij eerst de merries leren kennen. De dagen die volgden, gebruikte hij om de dieren van de Belmontes te bestuderen. Met zijn ervaren blik onderscheidde hij karaktereigenschappen die invloed zouden hebben op het succes en het welzijn van de veulens die uit deze kruising zouden voortkomen. De señora had haar eigen ideeën en daar luisterde hij naar. Zij kende haar dieren.

‘Die merrie daar,’ zei señora Belmonte, ‘is nog jong en... hoe zeg je dat, schrikkerig?’

‘Schichtig.’

‘Als de andere merries eerst veulens krijgen, ziet zij wat er gebeurt en zal ze gemakkelijker volgen.’

‘Dat is een goed idee. Ik zal morgen werk maken van de eerste dekking, dan kunt u me daarna uw wilde paarden en de jonge, onervaren paarden laten zien. Ik kan met allebei werken.’

De strenge, voorname achtergrond van de señora verbood haar om aanwezig te zijn bij het dekken van de merries. Maar toen Holt een van de bronco's van de Belmontes met zijn lasso ving en met het temmen van de wilde hengst begon, kwam señora Belmonte wel kijken. En dat niet alleen, ze nodigde ook haar vriendinnen uit. Ze maakten het zich gemakkelijk op picknickkleden waarop ze flessen wijn, vlees en verschillende kazen, bonen, tortilla's, tomatillo's en geroosterde paprika's uitstalden.

De verleidelijke geuren zweefden over de kraal waarin hij aan het werk was en over de paarden- en mestgeuren. Holt besteedde er geen aandacht aan. Overal in het land was de economie ingestort, maar blijkbaar had niemand dat de Belmontes verteld. Zo veel geld had hij nog nooit eerder verdiend.

★

Toen hij een week of vijf op de ranch gewerkt had, ontmoette Holt de andere paardentemmer, Manuel Chavez. De man had een kaarsrechte houding, een nauwkeurig getrimde snor en een haviksneus die hem iets aristocratisch gaf, hoewel zijn dikke lippen een ander verhaal vertelden. Hij was uit Mexico teruggekeerd met paarden van redelijke kwaliteit. Daarnaast had de man overduidelijk een Latijns-Amerikaans temperament, wat zeker tot problemen zou leiden.

De zesde merrie moest nog gedekt worden en Holt overwoog om de verantwoordelijkheid daarvoor over te dragen aan de *domador de caballos* als een gebaar van goede wil. Maar omdat het

Storm was die de klus zou moeten klaren, liet hij die gedachte varen. Señora Belmonte, die zich realiseerde dat ze een situatie gecreëerd had die zou kunnen exploderen, hield Chavez bij de kraal vandaan totdat de laatste dekking had plaatsgevonden.

Daarna liet ze hen hun eigen boontjes doppen. Holt nam aan dat de vaqueros en de landarbeiders als het erop aankwam Chavez' kant zouden kiezen, maar dat bleek niet het geval.

Chavez woonde niet in de barak, maar had zijn eigen kamers op het landgoed. Zijn aanmatigende manier van doen maakte hem niet erg geliefd, maar Holt zou weer weggaan terwijl Chavez op de ranch zou blijven. Niemand schoot er iets mee op als hij de heetgebakerde latino tegen zich in het harnas joeg.

Holt deed zijn dagelijks werk en probeerde zo min mogelijk onrust te veroorzaken. Toen er een maand voorbijgegaan was zonder openlijke confrontatie, ging hij aan de slag met de renpaarden die op de ranch geleverd werden. Toen hij op zekere nacht diep lag te slapen, na een bijzonder geslaagde trainingssessie, schrok hij wakker. Hij merkte dat zijn pols vastgehouden werd door een messentrekker en dat die zijn vuist in zijn gezicht plantte. Het was Chavez.

De man klauwde naar zijn ogen terwijl ze van het bed rolden. Op zijn hoede voor het mes hield Holt de pols van de andere man stevig vast. Daardoor kon hij alleen met zijn rechterhand uithalen. Hij drukte zijn knie in Chavez' ribbenkast en beukte met de hand van de man op de aarden vloer totdat hij het mes losliet.

Holts hoofdhuide brandde toen Chavez zijn haar beetpakte en zijn hoofd omlaag trok, in het donker tastend naar zijn mes. Holt verraste hem met een linkse hoek, waardoor hij zijn haar los kon trekken. Hij duwde de man van zich af, trok zijn eigen mes uit de laars die naast zijn bed stond en krabbelde overeind.

Chavez had zijn mes teruggevonden en hij dook dreigend in elkaar. De mannen stonden tegenover elkaar, tussen de stapelbedden en de muur. De ogen van de andere vaqueros gloeiden op in het donker terwijl ze rechtop gingen zitten en toekeken.

'Luister, Chavez, ik heb niets tegen jou.'

'Ga dan weg.'

‘Ik heb een overeenkomst met señora Belmonte. Zodra ik mijn verplichtingen ben nagekomen, vertrek ik.’

‘Vertrek, of sterf.’ De Mexicaan dook op hem af.

Holt plantte zijn voet in Chavez’ borstkas en duwde hem terug, maar het lemmet sneed door zijn sok. Holt liet zijn eigen mes neerkomen en sneed de andere man in zijn arm. Chavez liet zijn hoofd zakken en probeerde hem te rammen. Holt sloeg zo hard tegen zijn oor dat het kraakbeen scheurde. Chavez strompelde naar achteren, botste tegen de zijmuur en gleed langs de muur omlaag.

Met zijn mes tegen Chavez’ borst gedrukt, ontdeed Holt hem van zijn wapens. Hij gooide zijn eigen mes op de vloer, buiten bereik van de andere man, bukte zich en hees de Mexicaan over zijn schouder. Hij rechtte zijn rug en verplaatste het gewicht. Hinkend van pijn sjouwde hij de *domador* naar de ranch.

Een van de vaqueros rende achter hem aan en bonkte op de deur. ‘Señor Belmonte!’

De *gobernanta*, Maria Duarte, deed de deur open, een misprijzende uitdrukking op haar gezicht. Ze draaide zich om naar haar werkgever, die in zijn pyjama aan kwam rennen. ‘Er is hier iemand voor u, señor.’

Holt keek hem recht aan. ‘Uw paardentemmer heeft een ongelukje gehad. Is er een dokter in de buurt?’

Ze keken naar de met bloed doordrenkte mouw en het verse bloed dat op de vloer drupte, al dacht Holt dat de klap tegen zijn hoofd minstens net zo ernstig was.

‘Naar de keuken,’ zei Maria.

Holt kromp ineem bij de eerste stap, maar hij zette door. Hij liet Manuel Chavez op de rieten zitting van een rechte stoel zakken. Zijn bovenlijf landde op tafel.

Vanuit zijn ooghoek zag Holt hoe de vaquero, Jorge Delgado, iets tegen señor Belmonte fluisterde. Hij wierp een blik op zijn bloederige sok. Hopelijk zouden ze hem genoeg tijd geven om zijn wond te laten behandelen voordat ze hem wegstuurden.

Een dienstmeisje kwam binnen, een omslagdoek over haar een-

voudige blouse geslagen. Maria draaide zich om en droeg haar op Juan Sanchez te halen. Het dienstmeisje rende op blote voeten door de achterdeur naar buiten. Hij hoopte dat het niet ver was.

‘Zitten,’ beval Maria.

Holt ging zitten.

‘Voet omhoog.’

Hij deed wat hem gezegd werd.

Ze lachte spottend. ‘Jij hebt hetzelfde ongeluk gehad.’

‘Yep.’

Ze trok zijn sok uit. Een lelijke snee liep over de bovenkant van zijn voet, tot net over de zijkant, maar dat was beter dan in zijn voetzool. Hij keek op en zag señora Belmonte. Haar man nam haar apart en ze overlegden. Waarschijnlijk zei hij tegen haar dat deze gringo moest vertrekken. Het tweetal draaide zich om toen er een oude man binnenkwam, vergezeld door het dienstmeisje.

Hij begon met Chavez. Het mes had de huid en de spieren van zijn arm doorboord, maar het bot was niet geraakt. Holt haalde opgelucht adem toen hij dat hoorde. ‘Kijk ook maar even naar zijn oor. En naar zijn ogen. Hij heeft een paar klappen gehad.’

‘Tijdens het ongeluk.’ Maria snoof.

Holt deed er het zwijgen toe.

Toen Chavez gehecht was en ze allebei waren verbonden, werd de domador naar zijn kamer gebracht. Holt hinkte met Jorge terug naar de barak.

‘Ik heb ze verteld dat hij u in het donker aanviel.’

Holt trok zijn wenkbrauw op toen hij de man Engels hoorde spreken. ‘Ik hoop dat hij je dat niet betaald zet.’

Jorge haalde zijn schouders op. ‘Hoe zou hij het moeten weten?’

Chavez was buiten bewustzijn geweest. ‘Ik neem aan dat señor zijn mond houdt.’

‘Sí.’

Ze kwamen aan bij de barak. Zijn bed zag er wel heel aantrekkelijk uit. Holt liet zich voorzichtig op het matras zakken. Jorge stak een lucifer aan, keek om zich heen en raapte zijn mes op, dat ergens onder een bed lag. Hij gaf het aan Holt. Holt veegde het

lemmet schoon aan zijn oude deken en liet het toen weer in zijn laars glijden. ‘Muchas gracias, Jorge.’

‘De nada, señor.’

Waarom vond hij het nodig om hem zo formeel aan te spreken? ‘Zeg maar gewoon Holt.’

‘Nee, señor. U had Manuel wel kunnen vermoorden.’

Holt ging op zijn rug liggen om zijn bonzende voet te ontlasten. Deze discussie konden ze ook wel op een ander moment voeren.

Er werd niet meer over de ruzie gesproken. In de maand die volgde, wachtten Holt en Chavez tot hun wonden genezen waren en verder bleven ze bij elkaar uit de buurt. Holts verwondingen waren minder ernstig, dus hij kon blijven werken. De merries reageerden niet langer op de aanwezigheid van hengsten, waaruit hij opmaakte dat het dekken gelukt was. Hij zou vertrekken zodra het hem gevraagd werd. Maar dat verzoek kwam niet.

Op een avond bij het kampvuur hoorde hij de vaqueros praten over iets wat een rodeo genoemd werd. ‘Wat is dat? Een wedstrijd? Paardenrennen?’

Ze begonnen in het Spaans te ratelen, doorspekt met het Engels dat ze ofwel de afgelopen paar maanden geleerd hadden, of nu pas gingen gebruiken. Rijden op bronco’s, stieren vangen met een lasso en veedrijverspaarden die het tegen elkaar opnamen. Dat klonk als iets wat precies aansloot bij zijn vaardigheden en die van Cork, en het was ook een manier om Storms bekwaamheid te beproeven.

Volgens de mannen werden er officiële rodeo’s gehouden in Santa Fe en Deer Trail, een kleine honderd kilometer ten oosten van Denver, Colorado. Dat bracht hem wel heel dicht bij de Lazy Star, waar ze de afgelopen tijd niets van hem gezien hadden behalve het geld dat hij stuurde als zijn voorman, Breck Thompson, aangaf dat dat nodig was. Hij wist niet of hij tegen die verleiding

bestand zou zijn. In plaats daarvan kon hij beter onderzoek doen naar rodeo's in New Mexico.

De volgende ochtend sprak hij de señora aan tussen de pilaren die de voorzijde van haar landgoed een statig aanzicht gaven. 'Ik denk erover om Storm wat wedstrijdervaring te laten opdoen. Dat zou ook de waarde van uw veulens ten goede kunnen komen.'

'Hoe dan?'

'Rodeo.'

Ze schoof het kraaltje van het koord van haar sombrero tot vlak onder haar kin, wat zijn aandacht op het kuiltje vestigde.

Er gebeurde iets in haar hoofd, maar wie kon zeggen wat? Hij had gedacht dat ze de kans om haar fokkerij op de kaart te zetten met beide handen zou aangrijpen.

In plaats daarvan zei ze: 'Wat zeg je ervan als we het hem laten opnemen tegen het snelste paard van mijn man?'

Was ze bang dat de rodeo hem bij haar ranch vandaan zou lokken? Hij haalde zijn schouders op. 'Ik vind het best.'

'Hij zal een weddenschap voorstellen.'

'Dan hoop ik dat hij geen slechte verliezer is.'

Dat leek ze heel grappig te vinden.

Toen zijn vrouw het onderwerp aansneed, zette señor Belmonte vrijwel onmiddellijk een route uit op zijn land. Hij kon zijn vreugde nauwelijks verbergen. Doordat er maar twee ruiters tegelijk reden, had elk dier de kans om zijn kracht en zijn vaardigheden te laten zien zonder dat het gehinderd werd door drukte of valsspelerij. Belmontes eerste deelnemer werd bereiden door een heel tengere ruiter. Holt reed op Storm.

Dat zijn paard de eerste race verloor beschouwde señor Belmonte als stom toeval. Bij het tweede verlies begon hij zich te ergeren. Dat zijn vrouw die americano zo fascinerend vond, kon de señor nog wel verdragen. Dat zijn paarden dag na dag verloren van Storm op Komst was moeilijker verteren.

Manuel Chavez stond veertien dagen lang toe te kijken, zelfvoldaan glimlachend onder de brede rand van zijn hoed. Hij grijnsde tevreden toen señor tegen Holt Crawford zei dat hij maar beter kon vertrekken.

‘Nou, jongens,’ zei Holt tegen zijn goed uitgeruste paarden, ‘het is tijd dat we ’m smeren.’

Hij was nog maar net onderweg toen hij langs een van de posters reed die Jorge hem had laten zien. Er stond een houtsnede van een bokkende bronco op afgebeeld, en het woord ‘rodeo’, dat Holt aan zijn vocabulaire had toegevoegd. Hij volgde de pijlen naar iets wat leek op de stierenvechtersarena die hij op een schilderij op het landgoed gezien had, alleen was dit bouwsel opgetrokken uit ruwe planken.

Toen hij zijn naam had opgegeven, zijn nummer had gekregen en zijn inschrijfgeld betaald had, voegde Holt zich bij de anderen. Daar wachtte hij totdat hij aan de beurt was. Hij gebruikte Cork voor de stierenjacht, en hij was ervan overtuigd dat het paard van elke seconde genoot. Hij steeg af en keek naar de andere ruiters, en moest zijn meerdere erkennen in Jorge Delgado, die hem van de eerste plaats stootte. Maar zijn oude vriend Cork droeg het lintje dat bij de tweede plaats hoorde vol trots.

Bij het bronco temmen reed Holt op een heel temperamentvol paard, dat hij tot stilstand wist te brengen. Daarna steeg hij af en wist hij het paard zover te krijgen dat het op de grond ging liggen. Na zijn dramatische buiging, een stierenvechter waardig, barstte er een daverend applaus los dat een tijdlang aanhield.

‘Als je straks op Storm op Komst rijdt, laat je iedereen achter je,’ zei Jorge.

Holt liet zijn blik over de renbaan glijden, over de tribune en over de andere ruiters. Hij zou de grote prijs kunnen winnen, maar iets waarschuwde hem dat hij dat beter niet kon doen in deze ruige omgeving, vol ronddolende bandieten en met een vijand als Manuel Chavez. Zeker niet nu ook zijn band met señor Belmonte was doorgesneden. Hij keek de vaquero aan. ‘Als je ooit op zoek bent naar een andere baan, moet je naar de Lazy Star komen, ten noorden van Colorado Springs.’

Hij tikte tegen zijn hoed, nam zijn paarden mee en reed verder. Er was iets wat moest gebeuren, maar daarvoor moest hij eerst de juiste plaats en de juiste persoon vinden.

Hij bracht de nacht door in Santa Fe, maar niet in een hotel. In plaats daarvan betaalde hij anderhalve dollar om zijn matras te mogen uitrollen in de stal, tussen Cork en Storm in. Hij had meer dan genoeg nachten onder minder comfortabele omstandigheden doorgebracht.

‘Op de vlucht voor de wet, señor?’ Holt kon zich voorstellen dat de stalhouder dat dacht, vooral als hij het geld in zijn zadeltas gezien had. Maar dat geld had hij eerlijk verdiend. Niet de zesduizend dollar die hij via Wells Fargo had laten overmaken naar een bank in Colorado, maar het prijzengeld van de rodeo en het salaris dat hij op de ranch verdiend had.

‘Ik hou mijn paarden in de gaten, dat is alles.’ Hij maakte Corks zadelriem los.

‘U verwacht moeilijkheden?’

‘Je weet maar nooit. Daarom slaap ik liever hier dan in een bed.’ Hij hing het zadel en de zadeldeken over de wand van de stal.

‘U kunt mijn zoon inhuren om de wacht te houden.’

‘Hoe oud is hij?’

‘Acht.’

Hij liet het hoofdstel over Corks oren glijden en nam het bit uit zijn mond. ‘Ik breng geen jonge jongen in gevaar.’

‘Mijn neef dan, hij is razendsnel met zijn pistool. Als u hem inhuurt, kunt u vannacht slapen.’

Holt wreef over zijn kaak. Hij keek de man onderzoekend aan. Hij zag er betrouwbaar uit. Al zou het hem maar een paar uur rust opleveren...

‘Waar kan ik hem vinden?’

‘Ik stuur mijn zoon wel om hem te halen.’

Holt haalde een muntje uit zijn jaszak. ‘Voor de moeite.’

Een kwartier later kwam de jongen terug met een vervaarlijk uitzierende man. Zijn ravenzwarte haar reikte tot onder zijn oren. Een van zijn hoektanden ontbrak en zijn neus was meer dan eens gebroken. Holt keek hem in de ogen en kwam tot de conclusie dat hij niet gedronken had. Hij leek oprecht. ‘Wil je de klus?’

‘Wat levert het me op?’

‘Vijf Amerikaanse dollars, om te delen met je neef.’

‘Tien.’

‘Nu vijf. Als je moet vechten, nog eens vijf. En als ik erachter kom dat jij het gevecht begonnen bent, ben je nog niet jarig.’

De man staarde terug zonder knipperen en stak toen zijn hand uit. Holt had het geld uit de tas gehaald toen niemand keek. Hij haalde het nu uit zijn zak en legde het in de hand van de man. ‘Ik ben Holt Crawford.’

‘U was bij de rodeo,’ flapte het jongetje eruit. ‘U zorgde ervoor dat dat paard ging liggen.’

De mannen keken elkaar aan. Toen zei de stalhouder: ‘Ik ben Miguel en mijn neef heet Carlos. U kunt slapen vannacht, Holt Crawford. Er zal u en uw paarden niets overkomen.’

Holt slikte een brok weg. ‘Gracias.’

Hij was er niet zeker van geweest dat het zou lukken, maar hij sliep als een blok. Vier uur achter elkaar. Hij werd wakker van een geluidje, maar dat was afkomstig van Carlos, die van het ene raam naar het andere liep en tussen de luiken door gluurde. Holt bleef liggen tot het ochtendgloren. Toen de zon opkwam, betaalde hij de mannen nog vijf dollar, ook al was er niemand achter hem aan gekomen en leek zelfs niemand zijn verblijfplaats ontdekt te hebben.

Miguel zadelde Cork terwijl Holt Storm van een bit voorzag en teugels aan de zadelknop bevestigde. Daglicht stroomde naar binnen toen Miguels zoontje de deur opensmeet en de stal in rende.

‘Voor u.’ Hij stak hem een stapeltje warme *tamales* toe, verpakt in een meelzak. Miguel bond de zak aan het zadel. Holt gooide de jongen een dollar toe en bedankte zijn vader met zijn ogen. Met een tikje tegen zijn hoed nam hij afscheid van Carlos, die nog steeds op wacht stond bij de deur.

Het stadje San Luis de la Culebra in Costilla County, Colorado, beschikte over een saloon waar Holt zijn paarden vastbond. Hij pompte wat vers water in de trog en ging naar binnen.

De potige kerel achter de bar keek naar hem op met één goed en één troebel oog. ‘Kan ik u helpen, meneer?’ Zijn stem klonk hees, alsof ademen hem moeite kostte.

‘Wat heb je?’

‘Bier. Licht of donker. Zelf gebrouwen.’

‘Welke drink jij het liefst?’

‘Hangt van de dag af. Vandaag ben ik in de stemming voor donker.’

‘Doe mij dat ook maar.’

Over het algemeen waren barkeepers een goede bron van informatie, dus Holt nam zijn hoed af, legde hem ondersteboven op de bar en zei: ‘Wat voor stadje is dit?’

‘Het lijkt misschien klein, maar San Luis heeft drie winkels. Jawel, meneer. Eentje wordt gerund door Fred Meyer & Co, de volgende door Mazers & Rich. En de derde is in bezit van een Franse kolonist die Auguste Lacomé heet.’

‘Is hier genoeg klandizie om alle drie die winkels in bedrijf te houden?’

‘Je zou het niet zeggen als je naar het stadscentrum kijkt, maar hier in de omgeving wordt veel aan landbouw gedaan. Ik haal mijn hop uit een vruchtbare vallei aan de rivier.’

Holt nam een slok en veegde het schuim van zijn snor. ‘Prima bier.’

‘Behalve die winkels zijn er nog de twee hotels waar u langs gereden bent, een timmerwerkplaats, een slagerij en een hoefsmid.’

‘Dus het is een behoorlijke stad,’ zei Holt, ‘in elk geval voor deze contreien. Maar ik ben op zoek naar iets specifieks.’

De barman luisterde en knikte. ‘Meneer, u hebt geluk.’

Holts lange benen droegen hem de straat door, naar een wit huisje met één verdieping, dat was afgewerkt met een rode lijst. Hij betwijfelde of de koperen bel die aan de deurstijl bevestigd was bedoeld was voor bezoekers, dus hij bleef eraf en klopte.

De onbewogen uitdrukking op het brede gezicht boven de dikke nek verried niets terwijl Anna Black over zijn verzoek nadacht. Het duurde wel een minuut voordat ze antwoord gaf. ‘U moet weten

dat ik niet geïnteresseerd ben in een huwelijk. Als u verborgen motieven hebt en denkt dat u uw zin zult krijgen als u maar genoeg tijd met mij doorbrengt, verwijs ik u graag naar de saloon.'

'Ik heb geen motieven, verborgen of anderszins, behalve wat ik zojuist heb uitgelegd.'

'Goed dan, meneer Crawford. Ik zal doen wat u vraagt, en u hoeft er niet voor te betalen.'

Holt tikte tegen zijn hoed. 'Het is mijn gewoonte om mensen te geven wat ze toekomt, man of vrouw. Dus als u er geen bezwaar tegen hebt, wil ik graag betalen.'

'Prima.' Ze knikte ferm. 'Kom binnen. U zult binnen de kortste keren kunnen lezen en schrijven.'

HET LAND VAN DE GOUDEN RIVIEREN

Colorado, 1876. De onverschrokken Desi Brennan is al twee jaar de trotse alleenstaande moeder van zoontje Elliot. In zijn gelaats-trekken herkent ze nog dagelijks de gezichtsuitdrukkingen van haar overleden man Remy. Na Remy's dood heeft ze met pijn in haar hart haar vertrouwde voorman Holt Crawford de deur gewezen, waardoor ze er nu echt helemaal alleen voor staat. Ondertussen gaat het leven op de ranch gewoon door en Desi doet haar best zichzelf bij elkaar te rapen en verder te gaan.

Ook Holt worstelt nog altijd met het verlies van zijn goede vriend, die zijn leven voor hem opofferde. Geweld door schuldgevoelens en verdriet besluit hij Desi na twee jaar weer op te zoeken. Want als ze had gedacht dat hij zich zo makkelijk bij zijn ontslag neer zou leggen, heeft ze het mis. Daar is Desi hem veel te dierbaar voor...

De vijfdelige serie *Het land van de gouden rivieren* speelt zich af in de 'achtertuin' van bestsellerauteur **Kristen Heitzmann**: het prachtige binnenland van Colorado. *Een regenboog in de duisternis* is het vierde deel en volgt op *Bruid van de bergen*, *De heer uit het zuiden* en *Een klein geluk*.

NUR 342

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT